

Tider, Aar, de ikke kjender
i sin glade Evighed,
som, begyndt, en Gang ej ender.

De kom fra „Paradiset“, og de skal følge med op i Himlen.
Det salige Liv var ikke fuldkomment, hvis han ikke fandt dem
deroppe.

Mandig og stolt som hans Sang gaar frem: —
„Frihed, Kjærlighed og Smerte
tonte fra dens Aandehjærte, —

Republikens Kolonnader,
skinne bag dens Strengerader“ —

ubændig, som hans Fantasi er, baade naar den tumler med Livet her, og naar den maler Evighedens Lande, hvor han „skal sprænge op ad Tordenens Bjerge eller over Lynildens Strømme“ — er det dog Blomsterne der efterhaanden dækker for ham over alle andre Billeder, ranker og bøjer sig over hver en af hans Fantasier. Deres Duft, deres Farver, deres Liv bliver Billedet paa næsten alt, han elsker. Ikke blot er hans Hustru først „Engens Klokke lig“, saa „Brombærbusken, der rødmer over Fjældets Sider“ — Moderens velsignende Hænder hviler paa ham, „sagte som Rosenblade, hvem ej Vindene afryste, men som af sig selv neddale“. Sender han Kong Oskar en sidste Hilsen, saa ønsker han, hans Scepter maa være „et Ax med gyldne Dopper, — en Rosenstok i Knopper“; de dalende Skyer er Engles Blomsterhaver, og Korstegnet, Moderen slaar over sit sovende Barn, bliver spaltede Rosenkviste, der svæver over den lille med liflig Duft, til Jesus om Morgenens flytter dem hen paa Ruden som Isblomster; Maanen, der gaar forbi hans Vindue, da han ligger syg paa Hospitalet, bærer „saa dejlig en Guld kurv — med hvide Roser i“; de spredes over hans Gulv og Seng — „af Dug end Kvistene glittred — hver lig en Sølvstreng“. Og endelig: Dødens Bud kommer til ham fra sex aabnede Rosenknopper, hvori Genier, hans Moders Tjenerinder, væver hans Dødedragt.

I Døden sendes — om man faar Lejlighed dertil — ofte et Farvel, til hvad der elskedes højest. Og den sidste Hilsen gaar, ordløs eller udtalt, til den elskede eller maaske til et Barn, og maaske til Fædrelandet, Friheden, Menneskeheden.

Tro mod sin Kjærlighed sendte Vergeland sit Farvel til